

Безсъници

Слънцето, ниско над хоризонта обливаше с червена светлина бойното поле, придавайки му още по-зловещ вид. Всъщност, бойно поле до преди няколко часа, сега просто струпване на разчленени тела, локви съсирваща се кръв, разпръснати части от човешки органи, разкъсани брони и пречупени оръжия. Цялата сцена бе покрита от ята гарвани. Туктаме струйки дим се стелеха ниско над земята. Цялата картина бе озвучена от стенания, гракът на гарваните и бръмченето на рояците мухи, които допълваха пейзажа.

До изпочупените ниски храсти на хълма, където до скоро бе щабът на разгромената армия четирима души наблюдаваха отстъпващите оцелели части. Командирите на отделения се опитваха да въведат някакъв ред в отстъплението и туктаме успяваха да образуват сравнително подредени редици, но като цяло полето бе осеяно с изтеглящи се воители, повечето нямащи представа, къде са остатъците от техния взвод или рота. Между тях се промъкваха войници, носещи носилки с ранени, по-леко ранените увили раните си с каквито парцали намерят се опитваха сами да се доберат до лекари, които от своя страна скоро едва ли щяха да им обърнат внимание, заети с многото тежки случаи.

- Сир - единият от тримата мъже с ливреи върху броните се обърна към 17-18 годишно момче в ризница, загледало с немигващ поглед към сцената на разруха и страдание пред тях. - Сир, трябва да се изтеглим. Тук нищо не можем да направим повече, а Силианците могат скоро да се прегрупират и пак да нападнат!

- Едва ли - отговори друг от мъжете, червенорос гигант, с гъсти мустаци и дебели бакенбарди - те пострадаха не по-малко от нас и ще им трябва време. Но барон Ремиер е прав, Сир, трябва да стигнем колкото може по-скоро до крепостта.

- Мечът! Мечът на Арен! Ако беше тук...
- Сир, ще го намерим, да се прибираме...
- Откраднали са го! Навсякъде е пълно със силиански агенти!
- Сир, мечът ще се появи. Но и без него..
- Без меча сме обречени! Толкова поколения Алиа държи всички тези кралства в подчинение благодарение на него, а сега го няма!

Мътно-жълта светлина от уличната лампа проникваше през завесите. Присви късогледни очи към панела на музикалната уредба на шкафа, изправен до стената срещу леглото. 4:15 светеха зелените цифри.

Въздъхна. За пореден път се будеше тая нощ. А сънят беше толкова реалистичен, толкова истински, сякаш бе там. Чуваше още стонове на ранените, миризмата на пушек кръв, коне и пот дразнеше ноздрите му. Искаше да разбере, какво ще стане с момчето-император, щеше ли да успее да задържи империята си, или да се раздели с главата си. Изпитваше някаква симпатия към него.

Въздъхна отново. Рядко му се случваше да сънува интересен сън, а този беше като филм, само че по-истински! И за разлика от други сънища, образите не избледняваха. Може би ако не спираше да мисли за съня, щеше да има продължение...

В шабната шатра група офицери образуваха кръг, в който напред-назад крачеше млад мъж с кожена ризница и лека корона на главата. Черните му коси се спускаха на вълни под короната и докосваха с краищата си раменете му.

- Трябваше да продължим атаката
- Ваше височество, щяхме да загубим много хора, а Алийците имаха резерви зад хълмовете.
- Това беше моят шанс за победа над Алиа, шансът ми да надмина прадедите ми до Илан Велики!
- Ваше височество,
- Наричай ме величество! Аз съм кралят на Силиан, не някакъв смотан княз, както искат да ни наложат от Алиа!
- Да, Ваше Величество. Алийците ще се затворят в крепостта, а ако преговорите с другите кралства минат успешно пътищата им за снабдяване ще бъдат пресечени и скоро ще рухнат. В тази малка крепост не може да има препитание за такава голяма войска за дълго време.
- Само да знам, дали граф Монро е успял да вземе меча на Арен. Влезе ли в ръцете ми ще заповядам директна атака и няма да чакам тъпите преговори да свършат. После ще изколя и ония глупави дъртаци, дето са сложени за “князе” на другите кралства и ближат задниците на Алийците!
- Нашите съгледвачи съобщиха, че имало вълнения относно меча, Ваше величество, но от граф Монро още няма вести.
- Подлец! Сигурно е откраднал меча за себе си и иска да ми се опълчи! Мизерен малък мошеник! Само да го докопам...
- Ваше Ви... Величество, не се знае още нищо за него, може да се укрива от Алийците, още нищо не е ясно...

Ох, първият автобус се чу ясно в нощната тишина, въпреки че шосето бе на тридесетина метра от прозореца. “Пак ли! Пак на най-интересното!”

Стана внимателно, раздвижи леко кръста. Само от пренасянето на няколко чанти кръстът му стачкуваше. “Губиш форма, момче...” “Момче...” Като ученик в последните класове на гимназията му беше смешно, когато малки деца го наричаха чичо. Скоро някакво бебе му беше казал дядо...

С бавна стъпка тръгна към тоалетната. Лявото коляно си го болеше, вече трета седмица. Май най-накрая трябва да го заведе на доктор. Дясното все още само прецракуваше.

Като се върна, погледна през прозореца. Паркираните коли блестяха на светлината на уличното осветление, мокри от утринната мъгла. Още беше тихо и спокойно. Върна се в топлината на завивката. Може би пак да опита да се върне в онзи свят, който изглеждаше така истински на сън. Как пък не можа да спи, без да се буди, за да изсънува всичко до край. Знаеше обаче, че сънищата траят по няколко минути и ако не ги “хванеш” на границата на събуждането, ще заминат без въобще да си ги спомняш.

- Силан са спечелили битката. С цената на много загуби, но в крайна сметка императорът е бил натикан в крепостта на граф Дерел.
- Ако Силан превземат империята, за нашите кралства ще настанат черни дни. Новият им княз е много амбициозен, алчен и жесток
- Той си е присвоил титлата крал и открито говори за власт над всички.

Представителите на малките кралства, включени в територията на Алианската империя бяха пристигнали тайно в крепостта Регилиа, на границата на три от петте кралства, които още се колебаеха чия страна да заемат. Шестото - Силан вече открито воюваше срещу империята. Всъщност трудно едно придвижване на висши сановници би останало тайно, особено в такива размирни времена, когато навсякъде гъмжеше от шпиони на всички заинтересувани страни. На голяма маса в главната залата, понякога играеща роля на бална зала, понякога, както сега на заседателна бяха наредени блюда с месо, хляб и чаши вино, но почти всички бяха обиколили друга, по-малка маса, затрупана с карти.

- Можем да предложим подкрепа на Алиа, срещу отстъпки от тяхна страна.

Търговските мита...

- Онова хлапе, дето сега е император няма толкова мозък. Да изчакаме Силан да го смаже, после ще се разправим със силанците - ще са достатъчно изтощени и ще направим федерация на мястото на империята

- Зад хлапето има много силни благородници и много пари. А и оня техен меч...

- Имат и подкрепа сред кралствата. Много благородници ще застанат на тяхна страна...

- Много и на наша. Трябва ние да оглавим империята.

- Не империя! Федерация!

- .....

Старото "Рено" - дизел трещеше под прозореца. Собственикът му, след като реши, че е загряло достатъчно щеше да закара детето на градина, да върне колата и да продължи с автобуса на работа.

"Отново! Пак на завръзката!"

Но най-интересното бе, че това бе същият сън, само че на друго място от сцената на действието. За трети път! Имаше смътни спомени, че и при предишните събуждания бе сънувал нещо от този свят, само че като при всеки сън спомените избледняваха, колкото и да опитваше да ги задържи. Но последните три съня помнеше ясно.

Имаше около час и нещо до будилника. Дано да успее още веднъж...

В малка стая в замъка Дерел, изолирана от шума на двора и стенанията на ранените, младият император седеше на дървен стол и се взираше с невидящи очи в герба на стената. Мислите му бягаха по бойното поле, виждаше отново и отново провалите на всеки тактически ход, предприет от него и генералите му. Тримата му съветници му чинно стояха на почтено разстояние от него.

Вратата със скърцане се отвори.

- Не сега менестрел! Владетелят има най-малко нужда от музика в момента - махна с ръка към вратата рицар с дълга, черна коса, хваната на опашка със златна халка.

- Сър, мисля че и без музика ще мога да помогна на нашия господар. Имам да му кажа няколко думи.

- Влез Рое - императорът посочи пода пред себе си. - Кажи, какво имаш да казваш.

- Сир, загубата на меч на Арен не значи нищо...

- Имаш ли идея, колко много значи! Близко век и половина който го е държал е държал империята

- Сир, мечът безспорно е безценна вещ, но империята е по-важна. Ако поданиците ѝ се чувстват добре, те ще я подкрепят...
- Но мечът беше...
- Сир, спомнете си, какво пишеше на меча.
- Много добре помня: "Съдбата е в твоите ръце" Сега съдбата е в чужди ръце..
- Ваше величество, именно, "Съдбата е в твоите ръце" . Не "Аз съм съдбата" или пък "Който ме държи, държи съдбата", а именно съдбата е...
- Но мечът е магически. Надписът се появява с огнени букви на езика на този, който го държи.
- Да, Ваше величество, безспорно е магически, но може би магьосникът е искал просто да направи намек, напомняне, че всеки държи съдбата в ръцете си и е направил подсещащ надпис, а не е вложил никакви други магии в меча. Просто който го държи добива по-голяма увереност и прави неща, които иначе би се поколебал да направи.

Настъпи мълчание. Барон Ремиер се опита да избути менестрела към изхода, но владетелят вдигна ръка и посочи на барона да се отдръпне.

Минаха още минути в тежко мълчание.

- Днес ли е тайно събиране на представители на кралствата, за което докладваха агентите.
- Да, Ваше Величество.
- Трябва да пратим... Не, ще отида лично.
- Но Сир...
- Лично! Регилиа е близо до нашата граница, освен това всички ще бъдат изненадани и няма да са подготвени за такъв развой на събитията. А колкото до възможността за покушение, тук тя не е по-малка, отколкото там, където всеки дебне съседа си.
- Все пак Ваше
- Намерете достатъчно здрави и отпочинали коне. Заминаваме четиримата. С не повече от десет войника, за да не привличаме внимание. Девир - погрижете се два взвода да тръгнат три часа след нас, за да ни посрещнат, когато се връщаме. Менестрел, идвате с нас. В качеството си на мой съветник. Пък ако стигнем до музика, може да изпеете някоя песен.
- Сир, какво възнамерявате да предложите - запита рижият благородник.
- Знам, че кралствата се оплакват от търговските споразумения. Ще им направя поне част от исканите отстъпки. Ще започна от малко, надявам се като стигнем до половинтата да склонят. Също така ще предлага защита срещу силанците и ново мирно споразумение. Като територии от Силан ще предлага на останалите князе. Знам, че обикновените хора са доволни от управлението...

Пи, пи, пи.... боклукчийската кола на заден си пробиваше път към кофите в задната част на междублоковото пространство

Ох, петнадесет минути до будилника!

Опита пак да се отпусне, но сънят бе избягал. А и ако заспи сега, будилникът ще го стресне в най-дълбокия сън и ще му се спи цял ден. По-добре да стане. Изходът от кризата в Алианската империя беше неясен, уви. Дали симпатичното момче-император щеше да успее да убеди князете да го подкрепят? Или пък щеше да бъде пленен от тях. А може би изобщо нямаше да успее да стигне до срещата? Искаше му

се да узнае, но сънят си бе заминал. Е, императорът да се оправя сам. Съдбата му е в неговите ръце. Да види със своята какво ще прави.

Надигна се и седна на ръба на леглото. Вън вече бе достатъчно светло. Трябва да стане, да дръпне завесата и да отвори прозореца, за да пусне част от мъглата, примесена с дим в стаята. Е и малко кислород също. Както и да изкара част от изпаренията от лепилата от мебелите, радонът, отделен от бетонните стени и издишаният въглероден двуокис навън. Приведе се леко и сви крака под ръба на леглото. В същия момент нещо се заби в петата му. По дяволите, какви боклуци може да има отдолу. Преди два дни бе чистил! Застана на колене и погледна под леглото. Примижа няколко пъти, огледа стаята и пак погледна. Предметът си беше там. Протегна ръка - съвсем осезателен беше. Взе го и седна отново на леглото.

На коленете му лежеше ножница от лъскава, жълта кожа, инкрустирана с рубини, изумруди и смарагди и плетеници от сребърна и златна нишка. Както и с непознати камъни. Не беше сигурен за названията на повечето камъни, нито дали бяха истински, но факт бе, че поне до неделя, когато обстойно прекара "човката" на прахосмукачката под леглото, този предмет липсваше. По-интересна от ножницата бе ръкохватката в единия край. По-бедно инкрустирана от ножницата, с блестящ предпазител и огромен, син, хмм топаз(?), на края.

Огледа отново наоколо. Всичко изглеждаше реално. Стаята, мебелите, телевизорът, пердетата. Отвън по график бусът на "Нова Деница" потегли с дрънчене от паркинга. Малко след това се чу конят, теглещ каруцата, събираща пластмасови отпадъци.

Хвана дистанционното и пусна уредбата:

"...Раци, днес не ви е ден за работа, това го разбрахме, размечтали сте се, и това го разбрахме, гледайте шефовете ви да не го разберат и всичко ще бъде наред. Все някак ще се справите със служебните си задължения, никой не се съмнява в това..." - Буги Барабата реди сутрешния "БугоСкоп".

Всичко изглеждаше реално. Както и мечът на коленете му. Всъщност, дали наистина бе меч? Започна бавно да дърпа дръжката и от ножницата се показва лъскава стомана. Продължи да дърпа. Хубаво наточено острие, гладко... Все пак, колкото и да е странно поне...

След като издърпа близо две трети от острието, красив калиграфски надпис пламна пред очите му:

"Съдбата е в твоите ръце"

Надраскано от Неандерталеца Джо
ноември 2014